

alder, har jeg ikke nogen Tro til, at dette vil være noget, der kan samle. Mon Regeringen da vil gaa til Valg paa Fortsættelse af den nuværende Finanspolitik? Det tror jeg heller ikke. Men hvad vil den da gaa til Valg paa? Ja, det ser ud, som om man igen vil gaa til Valg paa Forsvarssagen; jeg synes, at alt lægges saaledes til Rette. Det er noget, disse Partier er kendte med. De kredser om denne Sag som Insektet om Flammen, og undertiden kommer de saa nær til Ilden, at de brænder Vingerne slemt. Alligevel søger de derhen! Det er jo deres gamle kære Sag; det var den, det radikale Venstre brød ud paa i 1905, og det er den, de er gaaet til Valg paa Gang efter Gang, og saa i 1910, skønt man dog fra den Side maatte have set noget, hvis de ikke var alt for smaa. Ved Valget i 1918 var de knap saa ivrige efter at drøfte Forsvarssagen, som de havde været før, men den Verdenskrig, der rasede, laa ganske vist ogsaa udenfor de Radikales og Socialdemokraternes Program. Nu ser det imidlertid ud, som om de har faaet Mod paa denne Sag igen, og jeg for mit Vedkommende mener, at vi ikke kan have noget imod at tage endnu en Valgkamp paa denne Sag, om end det er ret bedrøveligt, at en Sag, som egentlig burde være et Samlingsmærke for Landet, skal vedblive at være et Splidens Tegn. Jeg mener heller ikke, vi kan have noget imod, at de kører frem med de Lütkeneske Aktstykker, thi derved faar vi jo Lejlighed til at vise Vælgerne hele Hulheden i deres Forhold til denne Sag og deres Adfærd under Landets farlige Stilling, saaledes som det klart oplyses i disse Akter. Vælgerne vil have let ved at se hele den beregnende partipolitiske Spekulation, der ligger bagved. Der var intet andet, der krævede disse Aktstykker frem nu. Kommissionens Formand, den højtærede Forsvarsminister, fik jo paa en noget anstrengt Maade tilvejebragt en Forbindelse mellem disse Aktstykker og en Udtalelse fra en af de militære Autoriteter, saaledes at han kunde komme til at føre Sagen frem under mange fromme Lader, snart med alvorlige Miner og snart med det Smil, vi kender hos den højtærede Forsvarsminister. Ministeren formanede os i Kommissionen til at tie, da det kunde være særdeles skadeligt, ja, farligt for Landet, om Sagen kom ud, men Herregud, er der da noget Menneske i dette Land, der tror andet, end at disse Aktstykker blev forelagt, fordi de skulde bruges i Valgagitationen til at slaa Venstres

Fører og Formand ned og derved skade Venstre og gavne Regeringspartiet og Valgalliancen? Der er dog intet Menneske, der tror andet, end at det var Meningen. Og derfor syntes jeg, det havde klædt Ministeren bedre, om han ikke havde brugt disse smukke Ord om Hensynet til Landet o. s. v. Efter min Mening har Motivet til at føre denne Sag frem været ganske det samme som det, de samme Mænd havde, da de i sin Tid rejste Rigsretssag mod to politiske Modstandere, om hvem de i deres Hjerter ikke tvivlede, at de var hæderlige Mænd. Men denne sidste Agitation føler jeg mig overbevist om vil mislykkes. Den vil mislykkes og er egentlig mislykket af to Grunde, for det første, fordi man ikke vil kunne faa Vælgerfolket bildt ind, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har villet forraade eller sælge Landet til Tyskland, og for det andet, fordi det viser sig, at Sagen ikke har gjort den Virkning paa de allierede, som man havde regnet med. De allierede Magter, navnlig England og Frankrig, har ikke reageret overfor de Oplysninger, der er kommet frem. Tværtimod. De har haft saa megen politisk Forstaaelse, at de ikke har været i Tvivl om, hvilken Hensigt der har ligget bagved Regeringens Ønske om at faa fremført dette paa nærværende Tidspunkt. Og det er lige saa tydeligt, at mange Radikale ude i Landet misbilliger alvorligt det Misbrug, Regeringen gør af disse Akter. Jeg er overbevist om, at denne Aktion i stigende Grad vil give Bagslag, efterhaanden som Sagen drøftes paa Møderne, fordi det endnu klarere viser Vælgerne, at de er blevet snydt og narret af hele den ansvarløse Agitation, de Radikale har ført paa denne Sag lige siden 1905. Derfor føler jeg mig overbevist om, at ved de kommende Valg vil den Strøm af Vælgere, som allerede ved Valget i 1918 gik fra de Radikale tilbage til Venstre, vokse meget, og det hilser jeg med Glæde, fordi det aabner Udsigt til sunde politiske Forhold igen.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

L. Rasmussen: Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) knyttede nogle Bemærkninger til mine Udtalelser i Gaar om Konsul Hansen-Affæren og sagde, at Regeringen lod Konsul Hansen slippe med en mindre Bøde, hvilket blev forsvaret af Socialdemokraterne og kritiseret skarpt af